

בריטי מרוחק, באה סוף-סוף אל המנוחה ואל הנחלה. ועם הסיכומים הסובבת את שומר הלילה, אין ספק שגם הקאריירה שלה מובטחת.

תדריר

תל-אביב

*** עיניים גדולות (סטודיו, ישר"א): סרטו הטוב והבוגר ביותר של אורי זוהר, המגביר את האמונה שזוהר הכישרון הקולנועי היחיד האמיתי הקיים בישראל. סיפור על מאמן קבוצת כדורסל המשתוקק להשיג את כל הנעים, הטובים ומשתלם בעולם, ומסרב לשלם עבורם ב-

ראמפלינג כדוגמנית

היהודיה נאנסה במחנהריכוז -

ראמפלינג בחיים

— ואנסה את מאהבה בעולם החופשי

כנות. כמה קטעים רגילים וכמה קטעים קומיים בלתי-נישכחים במישחק טבעי של אורי, רעייתו אליה, אריק איינשטיין וטליה שפירא.

*** האחים מרקס בדרך מערבה (תכלת, ארצות-הברית): סיפור עליו מימי הבהלה-לחוב ומסילות-הברזל הראשונות מתובל בכל התכסיסים הידועים של שלר שית הניצחיים. רכבת מפורקת לצורכי הסקה, מכססים גזורים כדי לכיים מהם כסף, והארפו מלמד אינדיאני לפרוט עלי נבל.

*** שזושת המוסקטרים (תל-אביב, אנגליה): הבמאי דיק לסטר נטל את הבהלה-לחוב ומסילות-הברזל הראשונות שלוש המוסקטרים בנוסטלגיה הקולנועית, והפך אותם לסידרת השתוללויות מכוונות בזריות ועם רשימה נוצצת: צ'ארלסון הסטון, ג'רלדין צ'אפלין, פיי דאנאוואי, ראקל וולש, ז'אן פיר קאסל,

הדרך

לגיליוטינה

שני גברים בעיר (מיטשל, ירושלים, צרפת) — אם גם שלי-חותו של סרט זה אינה מקורית על בד הקולנוע, הרי אין ספק שהיא חשובה, וכל כמה שיחזרו עליה, לא יהיה בכך די. כי מה שהסרט תוקף הוא הטיפול בעבריינים כלואים, הטיפול בהם לאחר שיח-ורם, ומשמעות הרצח החוקי, הקרוי הוצאה-להורג.

ז'וזף ג'ובאני, הסופר הקורסיקאי שהפך לבמאי, ואשר תיאר גם בסרטיו וגם בספריו את המוסר והחוקים המיו-חיים של העולם התחתון והצליח, ברגעיו המוצלחים יותר, להגיע כמעט לפיט בכיוון זה, בחר לתאר בסרט זה את היחסים בין קצין-מיבחן מזדקן ושופע-הבנה (ז'אן גאבן) לבין פושע המשתחרר מן הכלא בהמלצתו ומחליט לשוב למוטב (אלן דלון).

אל בין השניים האלה נקלע מפקח-מיטרה (מישל בוקה) עיקש, ביורוקרט, חדור-אמונה שפעם-פושע-תמיד פושע, המתנכל לאסיר המשוחרר ואינו נותן לו מנוחה. שרשרת של אסונות מכבידה עוד יותר על הפורץ-לשעבר, והלחץ הבלתי-פוסק של המיטרה גורם, בסופו של דבר, להתפרצות-זעם המביאה אותו אל הגיליוטינה. כאמור, כל מה שיש לסרט זה לומר הוא חשוב, וצריך להיאמר שוב ושוב. אולם, שלא כרגיל, מתפתה כאן ג'יו-

הגנב

הרונונטי

שנה טובה לאוהבים (פאר, תל-אביב, צרפת) — זהו קלוד ללוש בשיאו, בסיפור-אהבה בין פורץ נוצץ לבין בעלת חנות-תיקיות אופנתית, או, נכון יותר לומר, זהו סיפור תכנון וביצוע של שוד מתוחכם, שבמהלכו מתאהב הפורץ בשכנה של הקורבן. מכל מקום, מעלתו העיקרית של הסרט היא בכך שאינו מתיימר להיות יותר מכפי שהוא נראה, אין בו מינשרים רבי-היקף, מסוג אלה המפריעים בסרטיו היוק-רתיים יותר של ללוש, ומשום כך מתעוררת הזדהות רבה יותר עם הדמויות, ואחדה גלויה לכל מעשיהם.

לינו ונטורה, כגנב הקשוח, המפוקח והמאובח, מגיש את אחת הדמויות החמות ביותר בקאריירה שלו. פרנסואז פאביאן מגלמת כאן את האידיאל הנשי של גברים רבים: יפה, הכמה, די חופשיה במינהגיה כדי לא לשחק את תפקיד המצטנעת, ונאמנה למדי גם במצבים קשים. ואילו שארל ז'ראר, שותפו-לפשע של ונטורה, מספק אוסף עצום

הנואפיה

המוסכנה

הסינדיקט ישלם (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — פורץ-בנקים המשתחרר מן הכלא, מגלה שרוצחי המאפיית רודפים עכשיו אחריו, כיוון שלפני מא-סרו פרץ לבנק השייך לאיגרון הפשע, והרי על מעשים כאלה אין האירגון עובר בשתיקה. אך תחת שיבחה כל עוד נפשו בו, מחליט הפורץ להשיב מלחמה שעה, ומאחר שזהו סרט, ולא מציאות, הוא עושה זאת בהצ-לחה ניכרת.

רוברט דובאל, היועץ של הסנדק, מגלם כאן את התפקיד הראשי, וג'ורדון בייקר, הרוצח-השכיר מצ'ארלי ואריק, הוא שותפו ועוזרו של דובאל במיבצע. ואם כל זה מזכיר את צ'ארלי ואריק של דון סיגל, אין זה מקרה כלל. פרט לבייקר מופיעה כאן גם שירי נורת, הדימיון בסיפור בולט לעין, ואפילו כמה סצינות-מתח, כמו זו של נערה המגלה יוזמה בלתי-רשית ליד ההגה, בשעת משבר, הן ירושות מן הסרט של סיגל.

אלא שג'ון (תיק ירושלים) פלין חסר אותה וירטור-אוויות ההופכת כל סצינה לחוויה בפני עצמה, וכל סוף-סצינה לתפנית עוצרת-נשימה. תחת זאת, הוא מנסה להתייחס אל הסיפור שלו במציאותיות, אך מאחר ש-

גאבן ודלון: שני המלכים

באני ליצור דמויות רדודות, שהן מתחילתן ועד סופן או טובות — או רעות. הוא בוחר מיקרה קיצוני, שבו האסיר נות הקורים לגיבור הסרט הם חריגים בהחלט ובסופו של דבר הופך את הסרט, במקום לחוויה דרמטית המדברת בעד עצמה, להטפת-מוסר נוסח אנדרה קאיאט.

פאביאן וונטורה: ההבנה שבלב

של רגעי-הרפיה קומיים ומוכחי, כמו בסרטים קודמים של ללוש (הרפתקה היא הרפתקה) כי הוא אחד הנתי-נים הנחוצים ביותר בסרטים אלה.

בקצרה, זהו אחד מאותם סרטים שאולי לא ירשמו פרק בתולדות הקולנוע, אך ההנאה מהם רבה, בין אם הצופים הם מן הסוג המתחכם, או הם מחפשי בידור לשמו.

דון-בייקר ודובאל: רוכבים שוב

קשה מאוד להאמין בקיום איגרון-פשע שלומיאלי ומבול-בל עד-כדיכך ששני אנשים בעלי רצון טוב וחוצפה מסו-גלים להוציא אותו משיווי-מישקלו, הרי הריאליזם הוא בלתי-משכנע מתחילתו ועד סופו.

אמיתיים במלוא המובן הקולנועי של ה-מילה: רוברט רדפורד, פול גיומן ורוברט שאו. שלושתם מבצעים טיפוסים מהוקצ-עים, בפוטוגניות ובידענות מובהקת. מוסי-קה ותפאורות שקשה לשכוח. *** נשיא עז הכוונת (סמדר, ארצות-הברית): תגירה המיקצועית של פרד זימן (בצהרי יום) לרבי-המפר יום-התן, על ניסיון-התנקשות דימוני בחייו של הנשיא דה-גול. מותח כאילו התרחש במציאות.

לאמריקאים, אך הפעם מתייחס בהבנה ו-אהבה רבות יותר לדמויותיו הראשיות. המשותקות נפלא בידי ג'ולייט מילס וג'ק למח. *** העוקץ (עדן, ארצות-הברית, אלנבי תל-אביב, ארמון חופה): בידור קולנועי בה"א הידיעה. עולמם של ה-גאנגסטרים בראי עקום ובבימוי מלא הפת-צות של ג'ורג' רוי היל. שלושה שחקנים

מייקל יורק, אוליבר ריד וריצ'ארד צ'מבר-ליין. מישחק מצויין ל פרנק פינלי, המוסקטיר המכוער ביותר. *** אבירי-הנאט: (אורלי, ישראל): סיפור קטן ואנושי של שייקה אופיר והפך לסרט בינוני למדי, ששיקר מעלותיו מישחקם של שייקה אופיר וזהרירה חרי-פאי. *** אוונטי (גת, ארצות-הברית): מבריק, פיקנטי, אסתטי ומצליח — כמוכן, לא אחר מאשר בילי ווילדר. שוב לועג